

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 487/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou LÖWY & LÖWY s. r. o., Slowackého 56, Bratislava, IČO 47 236 230, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Jakuba Löwyho, PhD., LL.M., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 4/2020 z 29. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne sa od Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) domáhala náhrady škody, ktorá vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím Katastrálneho úradu v Nitre v celkovej výške 1 225 619,38 eur.
3. Žalobu sťažovateľka odôvodnila tým, že 22. júla 2002 v rámci exekučného konania proti povinnému [REDAKOVANÉ], sa uskutočnila dražba nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného, na ktorej súdny exekútor udelil príklep sťažovateľke. Príslušný okresný súd príklep na dražbe udelený súdnym exekútorom schválil uznesením, na základe ktorého správa

katastra zapísala záznamom vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľky. Následne (27. marca 2003) uzavrela sťažovateľka ako budúci predávajúci so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako budúcim kupujúcim zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej vznikol záväzok sťažovateľky uzatvoriť kúpnu zmluvu k dotknutým nehnuteľnostiam v priebehu mesiaca február 2004. Podľa uvedenej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve v prípade porušenia ktorejkoľvek zo zmluvne dohodnutých podmienok sa zaväzuje strana, ktorá podmienku porušila, zaplatiť druhej zmluvnej strane zmluvnú pokutu vo výške 20 miliónov Sk. V súvislosti s podaním dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky bol uzavretý dodatok č. 1 k zmluve o budúcej kúpnej zmluve, podľa ktorého sú si zmluvné strany povinné vydať všetko, čo si vzájomne plnili, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyhovie mimoriadnemu dovolaniu. Najvyšší súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní tak, že ho zamietol. Proti záznamu vlastníckeho práva podala Okresná prokuratúra Šaľa (ďalej len „okresná prokuratúra“) protest z dôvodu porušenia zákona, ktorému Správa katastra Šaľa nevyhovela a postúpila ho Katastrálnemu úradu v Nitre, ktorý rozhodnutím [REDAKOVANÉ] zo 16. októbra 2003 protestu prokurátorky okresnej prokuratúry vyhovel a zrušil záznam č. Z 1087/2002, v dôsledku čoho sa opätovne stal vlastníkom nehnuteľnosti pôvodný vlastník [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka sa žalobou podanou na Krajskom súde v Nitre domáhala preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia. Krajský súd v Nitre konanie uznesením zastavil. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Nitre následne zrušil napadnuté rozhodnutie Katastrálneho úradu v Nitre a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku tejto skutočnosti Katastrálny úrad v Nitre vydal rozhodnutie [REDAKOVANÉ] zo 6. mája 2005, ktorým protestu prokurátorky okresnej prokuratúry proti podanému záznamu nevyhovela.

4. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] doručila sťažovateľke výzvu na uzavretie kúpnej zmluvy k predmetným nehnuteľnostiam a súčasne jej poukázala finančnú hotovosť vo výške 10 miliónov Sk a listom z 26. januára 2004 vyzvala sťažovateľku na zaplatenie zmluvne dohodnutej pokuty. V dôsledku nesprávneho postupu Katastrálneho úradu v Nitre bol v katastri nehnuteľností stále zapísaný ako výlučný vlastník [REDAKOVANÉ], celkovo po dobu približne 19 mesiacov. V dôsledku nezákonného postupu Katastrálneho úradu v Nitre sťažovateľka po uvedenú dobu nemohla vykonávať svoje vlastnícke právo k už vymedzeným nehnuteľnostiam a keďže nebola vlastníkom, nemohla tieto ani scudzit', čím jej vznikla škoda spočívajúca v rozdiel nadobúdacej ceny a zmluvne dohodnutej ceny podľa zmluvy o budúcej zmluve – ušlý zisk vo výške 15 582 000 Sk, zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 20 miliónov Sk, náklady na rekonštrukciu kotolne v sume 1 323 209,40 Sk, trovy súdneho konania v sume 4 000 Sk a trovy právneho zastúpenia v sume 10 000 Sk, t. j. celkovo suma 36 923 009,40 Sk. Dňa 20. marca 2007 sťažovateľka zaplatila spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] 20 miliónov Sk ako pohľadávku, ktorá bola tejto spoločnosti postúpená spoločnosťou [REDAKOVANÉ].

5. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v poradí prvým rozsudkom č. k. 25 Cb 102/2007-214 zo 14. júna 2011 rozhodol tak, že žalobu zamietla z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 1 Cob 398/2011-233 z 9. mája 2012 v rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 25Cb/102/2007-463 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke sumu 663 878,38 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 19. mája 2009 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol.

7. Na základe odvolania oboch strán sporu krajský súd uznesením č. k. 1 Cob 61/2014-516 z 18. mája 2016 rozhodol, že rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti a súvisiacom výroku o trovách prvostupňového konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v napadnutej zamietajúcej časti (o zaplatenie sumy 44 387,23 eur s príslušenstvom) rozhodnutie okresného súdu potvrdil a vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

8. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 25 Cb 102/2007-575 z 20. februára 2018 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke sumu 1 167 990 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 19. mája 2009 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol.

9. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 53/2019-671 z 3. júla 2019 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu z 20. februára 2018 v spojení s opravným uznesením vo výroku I mení tak, že žalobu o zaplatenie sumy 504 111,97 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 19. mája 2009 do zaplatenia zamietla a vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 663 878,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedenej sumy od 15. septembra 2009 do zaplatenia potvrdzuje. Zároveň rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania.

10. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd odmietol ako neprípustné (výrok I) a dovolanie žalovaného posúdil ako prípustné a dôvodné, a preto zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 1 Cob 53/2019-671 z 3. júla 2019 vo výroku I v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cb 102/2007-575 z 20. februára 2018 v spojení s opravným uznesením o povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľke sumu 663 878,37 eur s príslušenstvom, a vo výrokoch II a III a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd odlišným spôsobom pristúpil k interpretácii prípustnosti dovolania pre nedostatok odôvodnenia, čo sa prejavilo vo vzťahu k dovolaniu žalovaného. Sťažovateľka v danej súvislosti poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 4 Cdo 120/2019, 8 Cdo 152/2018, 5 Cdo 57/2019, 4 Cdo 3/2019), z ktorých vyplýva prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v prípade nedostatku odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky a aproboval záver krajského súdu, že vo vzťahu k nároku sťažovateľky na náhradu ušlého zisku (rozdiel nadobúdacej ceny nehnuteľnosti a kúpnej ceny dohodnutej v zmluve o budúcej zmluve) k vzniku škody nedošlo, pretože vo vzťahu k sťažovateľkou nezrealizovanému obchodu nie je možné pripísať vznik ušlého zisku. Najvyšší súd neobjasnil jednotlivé aspekty náhrady škody k dotknutému nároku na ušlý zisk, keď neodpovedal na zásadnú otázku sťažovateľky, a to že nadobudla nehnuteľnosti za sumu 4 414 200 Sk

a predpokladanou cenou, za ktorú mohla nehnuteľnosti predať, bola suma 20 000 000 Sk. Uznesenie najvyššieho súdu je preto arbitrárne a nepreskúmateľné.

13. Sťažovateľka tiež v dovolaní namietala nesprávne právne posúdenie, najvyšší súd však preformuloval právnu otázku položenú sťažovateľkou, poukazujúc na skutočnosť, že táto už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 210/2008 a súčasne uvádzajúc, že si je vedomý odlišností oboch prípadov. Sťažovateľka k uvedenému namietala, že kým vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Cdo 210/2008 žalobca nikdy nebol zapísaný na liste vlastníctva, vo veci sťažovateľky táto bola zapísaná ako vlastník dotknutých nehnuteľností a napriek rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 10/2003 bola na základe nezákonného rozhodnutia Katastrálneho úradu v Nitre z listu vlastníctva vymazaná a nahradená pôvodným vlastníkom. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nebola preto splnená podmienka vyhlásenia, že sťažovateľka je vlastníkom nehnuteľností. Pri skúmaní možnosti uzatvoriť kúpnu zmluvu tak bolo potrebné vyhodnotiť to, či boli naplnené podmienky zakotvené v zmluve o budúcej kúpnej zmluve, a to existencia vlastníckeho práva sťažovateľky a dostupnosť peňažných prostriedkov na strane budúceho kupujúceho. Na strane sťažovateľky, čo sa týka preukázania jej vlastníctva v rozhodnom čase, existovala právna neistota spočívajúca výlučne v stave, ktorý vytvorili štátne orgány nezákonným rozhodnutím. To, či rozhodnutie správneho orgánu bude v rámci správneho súdnictva vyhodnotené ako nezákonné alebo nie, nie je právnu skutočnosťou, od ktorej možno robiť závislým právny úkon. Uzatvorená zmluva nie je naplnením práva vlastníka s nehnuteľnosťou nakladať, je ním zápis zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností.

14. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí špecifické skutkové okolnosti veci nezohľadnil, ale generalizoval záver o vylúčení ušlého zisku ako zložky náhrady škody v dôsledku absencie príčinnej súvislosti napriek tomu, že mal vedomosť o individuálnych skutkových okolnostiach danej veci. Arbitráry je potom podľa sťažovateľky právny záver, že neexistuje príčinná súvislosť, ako aj záver, že uplatnený nárok nie je ušlým ziskom, keďže v dispozícii sťažovateľky zostala hodnota predstavujúca ekvivalent dojednanej kúpnej ceny. V prejednávanej veci je zrejmé, že sťažovateľka nezískala očakávaný výnos z dôvodu nezákonného rozhodnutia, a rovnako je zrejmé i jeho výška (rozdiel medzi nadobúdacou hodnotou a výškou dojednanej kúpnej ceny).

15. Súčasne sťažovateľka považuje uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne aj v jeho zrušujúcej časti z dôvodu vzájomného prepojenia riešených otázok. Najvyšší súd uviedol, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, či len nezákonné rozhodnutie bolo príčinou vzniku škody alebo táto vznikla bezprostredne v dôsledku inej skutočnosti. Najvyšší súd zdôraznil, že bolo rozhodujúce, či sťažovateľka bola alebo nebola vlastníkom nehnuteľnosti, pričom zmenu právneho stavu nehnuteľnosti nadobudnutej príklepom na dražbe možno dosiahnuť len zrušením rozhodnutia exekučného súdu o schválení príklepu. Uvedené závery sú podľa sťažovateľky neudržateľné, pretože dovolací súd neuviedol, v čom sa odvolací súd s nastolenými otázkami nevysporiadal.

16. Podľa sťažovateľky nemožno pripustiť interpretáciu, že škoda nie je spôsobená nezákonným rozhodnutím vtedy, ak v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikol súkromnoprávny záväzok na ťarchu sťažovateľky, ktorý splnila. Správna interpretácia je podľa názoru sťažovateľky taká, že ak jej vznikla splnením záväzku majetková ujma v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej správy, ide o škodu v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím,

za ktorú zodpovedá štát. Základ nároku nestojí na tom, či sťažovateľka bola alebo nebola vlastníkom dotknutých nehnuteľností, ale na tom, či v dôsledku spochybnenia zápisu v katastri, a teda aj jej vlastníckeho práva, nezákonným rozhodnutím mohla alebo nemohla uzatvoriť riadnu kúpnu zmluvu. Na uvedenú právnu otázku podľa názoru sťažovateľky odvolací súd jednoznačne odpovedal, a preto neexistoval dôvod na kasáciu jeho rozhodnutia v dovolacom konaní z uvedeného dôvodu. Rovnako je formalistický záver najvyššieho súdu, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho rozhodnutím sp. zn. 2 Cdo 517/2015, na ktoré v dovolaní poukazoval žalovaný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy) uznesením najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľky (proti zmeňujúcej – zamietajúcej časti rozsudku krajského súdu) odmietol ako neprípustné a súčasne na základe dovolania žalovaného (proti potvrdzujúcej časti rozsudku krajského súdu) rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Z princípu subsidiarity, ktorým sa konanie vo veci ústavnej sťažnosti štandardne riadi, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

19. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľky ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu právomoc poskytnúť ochranu jej označeným právam. V súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

20. V súvislosti s podstatou a so zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

21. Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami,

ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

22. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

23. Podstatou argumentácie sťažovateľky je jej nesúhlas s právnym názorom prezentovaným najvyšším súdom v napadnutom rozhodnutí, týkajúcim sa odlišného posúdenia prípustnosti dovolaní podaných z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý uplatnili obe strany sporu (z odlišných dôvodov), ako i nesprávne posúdenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP uplatneného sťažovateľkou poukázaním na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 210/2008, v ktorom bola podľa najvyššieho súdu otázka nároku na ušlý zisk spôsobený nezákonným rozhodnutím a nezrealizovaným predajom nehnuteľnosti už vyriešená. Sťažovateľka tiež nesúhlasí s rozhodnutím najvyššieho súdu v jeho zrušujúcej časti, pretože podľa jej názoru sa odvolací súd s existenciou príčinnej súvislosti medzi vznikom škody v podobe zaplatenej zmluvnej pokuty a nezákonným rozhodnutím katastra dostatočne jednoznačne vysporiadal. Uznesenie najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne a ústavne neudržateľné.

24. Ústavný súd konštatuje, že v aktuálnom procesnom štádiu konania pred odvolacím súdom neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľky bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi na základe zrušujúcej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (zodpovedajúcej potvrdzujúcej časti rozsudku krajského súdu), pričom sťažovateľka bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv, a tým aj posúdenie uplatňovaného nároku na náhradu škody spôsobenej zaplatením zmluvnej pokuty, ktorý vznikol z nezrealizovaného predaja dotknutých nehnuteľností z dôvodu nesprávneho zápisu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam v rozhodnom čase. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľkou spochybňované názory v konkrétnych okolnostiach veci sa môžu stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec právoplatne skončená.

25. Ústavný súd prihliadol predovšetkým na skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení formuloval právny názor týkajúci sa zmätočnosti rozsudku krajského súdu v súvislosti s dôvodmi formulovanými žalovaným, ktorý pre existenciu vady podľa § 420 písm. f) CSP v jeho potvrdzujúcej časti zrušil, pričom neuviedol právny názor týkajúci sa veci samej (vo vzťahu k dôvodu vyhovenia dovolaniu žalovaného to považoval za predčasné).

26. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľky, nie je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v jeho dotknutej časti rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľky.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v predmetnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

28. Vo vzťahu k dovolaniu sťažovateľky považoval najvyšší súd rozsudok krajského súdu v jeho zmeňujúcej (a takto zamietajúcej) časti za odôvodnený síce stručne, avšak jednoznačne. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci, najvyšší súd považoval sťažovateľkou formulovanú právnu otázku za vyriešenú konkrétnym rozhodnutím, ktoré žalovaný predložil už v konaní pred okresným súdom, pričom súčasne doplnil, že sťažovateľke napriek nesprávnemu zápisu v katastri nehnuteľností nič nebránilo uzatvoriť riadnu kúpnu zmluvu, pretože svoje vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam nadobudla na základe súdneho schválenia príklepu na dražbe udeleného súdnym exekútorom, proti ktorému bolo podané mimoriadne dovolanie, ktoré však bolo najvyšším súdom zamietnuté. Za daných okolností najvyšší súd dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím Katastrálneho úradu v Nitre a neuzatvorením kúpnej zmluvy v zmysle podmienok zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, čo vylučuje zodpovednosť štátu. Opačná by bola situácia, pokiaľ by príslušná správa katastra odmietla povoliť vklad vlastníckeho práva, neakceptujúc predloženú verejnú listinu preukazujúcu vlastnícke právo sťažovateľky, k čomu však v prípade sťažovateľky nedošlo. Rovnako (a z pohľadu ústavného súdu najmä) najvyšší súd uzavrel, že aj keď nedošlo k vyplateniu zmluvne dojednanej kúpnej ceny, nevyvolala táto okolnosť spôsobenie škody vo forme ušlého zisku, keďže predmetná nehnuteľnosť (a teda aj jej hodnotový ekvivalent) ostala vo vlastníctve sťažovateľky. Riešením dotknutých otázok zo strany krajského súdu nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (body 20 a 20.1 napadnutého uznesenia), čo podmienilo odmietnutie dovolania. Ústavný súd na podklade uvedeného nemá dôvod spochybňovať z pohľadu ústavnej udržateľnosti argumentáciu najvyššieho súdu, ktorá bola základom pre odmietnutie dovolania sťažovateľky podaného podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. To vyvoláva záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v tejto je časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, čím je predmet návrhu sťažovateľky vyčerpaný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu